

Крв живот значи

Само кап крви. Само кап, две, три, четири... Можда су довољне да некоме спасу живот. Где наћи те капи? Скрећем поглед лево, ништа. Скрећем поглед десно, ништа. Видим само гомилу људи који у широком луку избегавају промотере који их питају да ли би можда дали крв.

Али не. Изговори су им: „Извините, али журим“, „Не!“, неки чак и не допусте да им се објасни о чему је реч. Какви смо то људи постали? Себични? Да.

Наравно ово не важи за све зато што постоји неколицина људи на овом свету кој гаји свест о томе да треба помагати другима. Али како подстаћи остале? Како им рећи, показати, како их уверити да је добро донирати крв? Како им рећи да ће бити много бољи људи, да ће бити много испуњенији изнутра? Али, да ли ми уопште можемо да објаснимо ту реч, да дефинишемо ту кључну реч *хуманост*? Дубоко верујем да можемо. Хуманост не значи да треба само неком нешто да даш. Ти мораш стопроцентно да се посветиш томе. Да осећаш то у себи. Помажеш старој жени да пређе улицу. Хуман си. Дајеш старе ствари деци којој је то преко потребно. Хуман си. Донираш крв да би спасио некоме живот. Па ти си хуман!

Подижем поглед. Видим небо. Бескрајно плаво небо. Сунце јако сија. Нада. Небо је толико велико, колико може бити велика и човекова хуманост. Спуштам поглед. Група људи пажљиво слуша шта им говоре промотери. Затим улазе у комби. Животи су спасени.

Крв живот значи

Драги мој свете, велики си, искрен и леп. Чине те исток, запад, север и југ, доброта, љубав, нада и вера. Са истока машу људи са древном цивилизацијом, са запада људи брзим животом, а код нас традицијом. Људи жути, бели, црни, сви смо ми исти – људи смо. Сви имамо у себи исту црвену крв. Имамо брда, реке, мора и океане, шарене ливаде као ћилиме. Сунце својим зрацима обасјава лица свих људи на планети. Милује високе снежне врхове, брда и пашњаке. Милује све што је живот, а живот је волети. Живот живи и црни и бели човек, између нас нема разлике. Сви се радујемо новом дану, свом оцу, мајци, брату, сестри. Радујемо се љубави баке и деке. Око било ког човека, сија срећом при погледу на колаж око себе. Све зрачи животом, сви га волимо, живимо и чинимо. Ма какав био, свима је мио. Између нас нема разлике.

И зато хајде да кроз живот идемо насмејани, срећни и да ту срећу делимо са другима. Хајде да вежбамо љубав, другарство, пожртвованост, хуманост и толеранцију, радије него мржњу, туче и неправду.

ТЕА ВУКАДИН 8/1

Крв живот значи

Живот је свакоме од нас загонетка, али шта се дешава када схватимо да ће ускоро доћи до тренутка у ком он престаје бити загонетан, у ком он престаје уопште.

Неки људи умиру прерано, често без поздрава, често без неке топле речи, често без дела у коме се чују речи опроштаја: „Хвала ти, хвала за све оне дане, за све лепе тренутке, за сваки топао поглед...”

Никада ни не помишљамо да нама неко може рећи хвала, најискреније хвала, највеће хвала и то за нашу крв, за спасење нечијег зивота. Јер крв живот значи.

Крв... Оно што нам струји кроз тело, без чега се не живи. Људи су без крви као реченица без предиката, предикат вазује и мора да постоји, а када га нема смисао нестаје. Да ли заиста желимо да нечији смисао нестане? Да ли можемо да гледамо како људи умиру само зато што нам је тешко да дамо крв? Бојимо се? Страх је ништа у поређењу са смрти. Па зашто не бисмо дали крв? Зашто не бисмо некоме дали шансу да живи, да лагано открива ту своју животну загонетку... Зато што смо себични и понекад сувише поносни. Када нам иде добро не осећамо туђу бол, туђу патњу. А да нам не иде, а да ми лежимо у неком болничком кревету... Да ми гледамо уплакану родбину... Да смо ми прикључени на апарате.... Да ми чекамо тренутак када нас неће бити... Тада бисмо молили Бога да се нађе неко које добар сам по себи и даје крв. Само онилико мало колико нам треба да будемо живи. Тада бисмо поштовали све... И били бисмо захвални!

Па људи, будите карактери, дајте другима крв! Учините то! Ништа вас не спречава! У Србији има 9,5 милиона становника, да сваки 100 становник да крв много људи би било спасено... Помозите немоћнима. Дајте своју крв... Ако заиста желите да чујете то хвала, ја ћу вам га већ сад почети говорити у име свих оних који се сада боре за зивот. Хвала!

АНИЦА АЛИЛ 8/3

Крв живот значи

Замислите живот без крви. Немогуће, зар не? Замислите сада да губите крв, да се на танкој граници између живота и смрти, а све што вам треба да преживите је та црвена течност која живот значи.

Ретко кад размишљамо о крви на тај начин. Крв је само саставни део нашег тела, ништа посебно, некима се чак и гади, али ретко кад стварно размислимо о њеној правој улози и вредности, ретко кад је ценимо. Она нам даје најдивнији дар од свих, омогућава нам да дишемо, да чујемо откуцаје срца, да осетимо језу и адреналин, омогућава нашим образима да порумене и нашем мозгу да мисли.

И сада поново замислите да губите крв, да губите живот, да вам сви ти дивни осећаји клизе кроз прсте, нестају. Нема више откуцаја срца, румених образа, пумпања крви под утицајем адреналина, све то нестаје у секунди, испарава. Време успорава, стаје. Свет постаје мутан, затварате очи, и готово је.

Људима се то дешава свакодневно, милиони лица губе боју, милиони срца више никад неће куцати, неће убрзавати ритам од узбуђења. Неки од тих људи су стари, неки веома млади, а неки чак и деца, бебе. Некима не можемо помоћи, нажалост, али за неке још има наде. Иако су они на прагу смрти, ако их само секунде деле од преласка на други свет, има још наде. Тим људима је потребна крв која ће их поново покренути, вратити у живот. Зато треба да дајемо нашу крв, да помажемо људима да поново уживају у животу. Живот је нешто највредније на свету, самим тим, и крв. Ако имамо довољно крви у себи, прави смо срећници, зато што смо живи, и не треба да ту срећу задржавамо за себе, треба да је поделимо са онима којима је то најпотребније.

Ако сте се плашили крви, ако вам је била одвратна, и ли ако вам уопште није била битна, размислите поново. Она је вероватно нешто највредније што носите у себи, она чини ваш живот.

Крв живот значи

Постоје људи који живе од других људи. Ти људи чекају на нас да им помогнемо барем мало.

Они нису сами криви за све што им се догађа. Тако им је живот одредио. Да смо ми у таквој ситуацији молили бисмо, плакали данима и ноћима... А они... мирно чекају да им неко донира бар неколико милилитара крви. Сви знамо да људи млађи од осамнаест година не могу да донирају крв. Али они могу да помогну тако што ће подстаћи друге да донирају крв ако је то у њиховој моћи. За нас је то ништа, али тим људима је преко важна. Неки људи се једноставно боје да донирају крв, због тога што се плаше игала, или им је ужасно да виде како им ваде крв. То су праве кукавице и понашају се као обична деца! Да ли смо сви ми такви? Можемо ли превазићи своје страхове и спасити туђи живот? Да можемо! Ти мали или велики људи би нам узвратили све што бисмо пружили за њих, али они чак немају ни свој дом и глупо је то тражити од њих! Они су можда сами на овом свету и немају неког ближњег који би им пружио љубав и подршку.

Ужасно је то што је све више деце којима је наша помоћ потребна. Зато донирајмо крв и продужимо животе тој деци!

ТИЈАНА МИЛОШЕВИЋ 8/1